

**Phillipa
Fioretti**
Vise spulberate

Traducere din limba engleză
OANA CHIȚU

PHILLIPA FIORETTI s-a născut la Sydney și a studiat științe umaniste, arte vizuale și muzeologie. A lucrat în domeniul artelor și a predat cursuri la liceu. În prezent, își dedică timpul în exclusivitate literaturii și a fost invitată să participe la Programul Manuscript Development din cadrul Centrului Scriitorilor din Queensland, Australia. A scris trei romane de succes, care s-au publicat în șase țări: *The Book of Love* (2010 – Cartea dragostei, Nemira, 2011), *For One Night Only* (2010) și *The Fragment of Dreams* (2011 – Nemira, 2015). Phillipa Fioretti locuiește în Adelaide, Australia, este căsătorită și are doi copii. Își petrece timpul scriind și bucurându-se de plăcerile vieții: oamenii interesanți, călătoriile în Italia, muzeele, galeriile de artă, clădirile vechi intrate în uitare, poveștile bătrânilor.

NEMIRA

Lily stătea întinsă lângă William, de sub pătura matlasată ieșindu-i la iveală doar părul blond și încâlcit. El i-a tras ușurel pledul de pe față. Părea să doarmă aşa de profund că abia se observa vreun semn vital. William a zâmbit, a coborât din pat în liniște, și-a pus blugii și o bluză și a pornit spre bucătărie. L-a auzit pe Otto, schnauzerul în vîrstă de doi ani al lui Lily, sărind din coș și alergând prin sufragerie pe urmele lui. De la fereastra din bucătărie se zăreau acoperișurile caselor terasate din vecinătate. Antene de televiziune, frunze ude și acoperișuri din tablă ondulată, toate mohorâte sub cerul plumburiu. William a umplut ibricul, l-a pus pe aragaz și s-a aplecat să scoată două căni din dulap. Otto a profitat de ocazie pentru a-l linge pe față.

— Mă ocup de tine mai târziu, amice, i-a zis câinelui și s-a ridicat, așteptând încruntat șuieratul ibricului pe plită.

A oprit iute focul, astfel încât să nu o trezească pe Lily. Dacă nu dormea suficient, avea să fie agitată. Când vreuna dintre fostele lui iubite nu era în apele ei, de obicei dădea bir cu fugiții. Nu se deranja să afle ce o supără sau de ce, atât timp cât nu era el de vină. Acum îi păsa atât de mult că se simțea ridicol. Gândul la ziua ce urma îl tulbura. Avea să

întâlnescă unica rudă în viață a lui Lily, pe sora ei, Poppy, care sosea cu avionul din Teritoriul de Nord, unde locuia. William spera să-i facă o impresie bună. Dorea să o ia în căștorie pe Lily, dar ea nu-i dăduse încă niciun răspuns. Era posibil ca binecuvântarea lui Poppy să-i crească șansele de reușită.

Zgomotele iscate de William în bucătărie în timp ce pregătea ceaiul au trezit-o pe Lily. Ea a deschis ochii, și-a luat telefonul de pe noptieră și s-a uitat la ceas. Se deșteptase devreme. Așezându-se la loc pe pernă, și-a tras pătura peste cap, însă vraja se rupsese și se întorsese deja la grijile zilei de ieri și la întrebarea dacă nu cumva uitase ceva.

Mai rămăseseră doar câteva zile, iar William avea să plece la Roma pentru a-și prelua noul post, iar ea urma să rămână aici, să vândă cărti într-un anticariat, în mijlocul crizei economice. Nu aşa plănuiseră. El se gândise că vor petrece luni întregi în Sydney, dar în curând avea să fie la celălalt capăt al lumii și se putea întâmpla orice. Lily s-a prăbușit pe spate, cu un oftat. Nu avea niciun rost să se plângă; l-ar fi făcut să se simtă vinovat. Poppy sosea în cursul zilei și i se putea plânge ei, în schimb.

Sau poate că nu.

Într-un e-mail trimis cu ceva timp în urmă, Poppy nu se arătase prea entuziasmă de ideea ca Lily să se mute cu William la Roma. Ca soră mai mare, Poppy își economisește întotdeauna banii de buzunar, își făcuse temele și cumpărase pantofii cei mai convenabili. Dar Lily știa că ea avea să-l placă pe William, pentru că, în ciuda formației lui de artist, era un tip rațional, ca și Poppy.

William s-a întors în dormitor, a așezat cana de ceai pe noptiera lui Lily, a pus-o alături și pe a lui și s-a strecurat înapoi în pat. Lily s-a rostogolit, l-a luat în brațe și a rămas nemîșcată preț de o clipă.

- Bună dimineață, a șoptit el.
- Mm.
- La cât ajunge Poppy aici?
- În jur de trei, cred.
- Lily s-a întors pe spate.

Vise spulberate

- Ce păcat! Trebuie să fiu la Consulatul Italiei la trei, să rezolv niște treburi, a zis el, luând-o de mână.

Lily a căscat.

- Oh, o s-o cunoști la cină, diseară. Va avea o zi lungă. Pleacă din gara de la est de Kimberly înainte de răsărit, ia avionul spre Darwin și apoi o cursă internă până la Sydney.

- E o călătorie de legendă, a spus William în timp ce îi examina mâna.

Pe o latură a palmei lui Lily, relaxată și cu degetele pe jumătate încoviate, se vedea o cută subțirică. William s-a apropiat, atingând-o cu limba, hotărât să petreacă o oră explorându-i toate celealte cute și adâncituri de pe trup.

Telefonul lui a sunat scurt, iar cu mâna liberă a ridicat aparatul de pe noptieră și a citit mesajul.

- Iar e Alessandro.

- Mi-aș dori să mai fi așteptat un pic până să-ți ceară să începi munca, dar presupun că e mai bine să-i dai bice odată.

- Știu, ar fi fost grozav dacă am fi putut merge împreună la Roma, dar, da, recunosc că sunt entuziasmat.

William i-a sărutat mâna.

- E o ocenzie minunată. Să lucrez cu cel mai apropiat prieten și să am la îndemână toate antichitățile care trec prin casa Leonelli. Și am auzit că Gianna Ferrara o să fie asistenta mea. Ți-o amintești? A fost la cina organizată la Campo dei Fiori, în Roma, unde i-ai întâlnit pe Francesca și pe Alessandro.

- Nădragi Roșii?

Lily și-a retras mâna, iar zâmbetul i s-a stins pe buze.

- Da, mi-o amintesc.

- Cum i-ai zis?

- Păi, avea claiuaia de păr roșcovan și purta o rochie de aceeași culoare.

- În fine, a spus William, părând ușor debusolat, e o tipă foartă isceață, știe totul despre Magna Graeca.

- Te-ai culcat cu ea. Mi-a povestit Francesca.

– Drăguța de Francesca, mereu se interesează de viața mea, a comentat William întinzându-se în pat. Da, m-am culcat cu ea, cu mult timp în urmă. Nu intenționez să o fac din nou, dacă asta te îngrijorează.

– Gianna te-a dezbrăcat atunci din priviri toată noaptea. Te atingea întruna și-și scutura clai aia de păr al ei. Pun pariu că nu-și mai începe în piele de fericire că va lucra aşa aproape de tine. Cu cât e mai aproape, cu atât e mai bine.

– Nu-ți face griji. Nu se va întâmpla nimic între mine și Gianna.

– Am auzit replica asta de atâtea ori!

– Nu ai auzit-o de la mine.

– Știi că nu suport infidelitatea, nici măcar o fărâmă.

Voceea lui Lily era gâtuită de emoție.

– În special după relația cu Robbie; după aventurile și minciunile lui permanente. Iar dacă Gianna te dorește, te va avea. O știu. Veți fi împreună în fiecare zi...

Soarele de dimineață răzbătea printre șipcile jaluzelelor de la ușile franțuzești. Stăteau întinși unul lângă celălalt, fără a se atinge, fixând amândoi tavanul cu privirea.

– Crezi că cedezi aşa ușor plăcerii? a zis William. Că nu mă pot controla și că nu am scrupule?

– Păi ce zici de noi, atunci? a replicat Lily. Am rămas încuiat o singură noapte într-o magazie și am tăărât unul asupra celuilalt. Iar conștiința s-a trezit abia după încheierea actului, îți amintești?

– A fost altceva, știi bine. Eram, și sunt și acum, îndrăgostit de tine. Și nu s-a mai întâmplat de atunci, nu-i aşa? Nu până ce Robbie a dispărut din peisaj, în ciuda provocărilor tale constante.

– Niciodată n-am... a icnit Lily.

– Ba da, sireno. Dar hai să nu ne certăm. Sunt un bărbat fidel.

William a dat să se apropie, dar ea s-a retras.

– Vino înapoi. Jur pe sufletele copiilor noștri nenăscuți că nu te voi însela.

– Și ce se-ntâmplă dacă nu avem copii? a contracarat ea. Atunci ai fi liber să mă înseli.

– N-o să se întâmple aşa ceva. Te iubesc pe tine și numai pe tine. Nu mă împărți cu nimeni, înțelegi?

William s-a întins apucând-o de șold, a tras-o spre el și și-a așezat mâna pe coapsa ei.

– Știi că tu ești singura femeie din viața mea.

Lily a zâmbit și i-a mângâiat obrazul lui William.

– Ești fericită? a șoptit el. Acum pot să mă iubesc cu tine?

– Să te iubești sau să ne iubim?

– Mai contează?

Mâna lui a alunecat de-a lungul coapsei ei, dar văzându-i privirea distrată din ochii cenușii, William s-a răsturnat înapoi pe spate, sprijinindu-se de perne.

– Cred că nu, a răspuns Lily, dând pătura la o parte și ridicându-se în capul oaselor. Că tot a venit vorba de iubire, trebuie să fac marmelada ca s-o poți lua cu tine la Roma.

– Nu mai poate aștepta? a propus el urmărind-o cu privirea în timp ce Lily traversa, goală, încăperea.

– Mă întorc imediat, a spus ea. Și asta se numește tot că ne iubim, să știi.

– Grăbește-te, a oftat el, văzând-o cum se apleacă să-și culeagă cămașa de noapte de pe podea. Nu am nevoie de tone de marmeladă. Ajunge jumătate de borcan.

Lily s-a întors, s-a aplecat deasupra patului, și-a sărutat iubitul, apoi a ieșit din cameră.

A ridicat plasa cu portocale pe blatul de bucătărie și a desfăcut-o lăsând fructele să se rostogolească afară. Așadar, Gianna avea să-i fie asistentă – toată ziua, bună ziua, cinci zile pe săptămână. A scos un bol mare din dulăpior, și-a așezat tocatorul din lemn în față și a luat un cuțit. Nu, trebuie să fi fost schema isteței Gianna. Lily a crestat cu lama coaja portocalei. Eleganta și foarte inteligenta Gianna. Încruntându-se, ea a făcut mai multe tăieturi, asigurându-se că fiecare bucătă era de aceeași lățime. Pe când arunca felile în castron, vocea rațiunii lui Lily își continua

monologul și-i șoptea că, deși William și Gianna se culcaseră împreună mai demult, era improbabil ca acest lucru să se întâpte din nou, pentru că William o iubea pe ea, și nu pe italiană. Chiar și-a, Lily spera că Gianna avea propria voce a rațiunii, una care să-i reorienteze jocurile de seducție spre un alt bărbat, fără angajamente.

– Portocale de Sevilla? a întrebat William, intrând în bucătărie, cu pătura înfășurată în jurul umerilor și cu o cană goală în mână.

O mulțime de fructe portocalii acopereau blatul, de la chiuvetă până la plita de aragaz. Lily a arătat cu capul spre cartea de bucate care stătea deschisă pe plită. William a luat volumul.

– Portocale, chili, nucșoară și marmeladă de fenicul?

– Nu, sub nicio formă.

Lily și-a ridicat privirea spre el și a strâmbat din nas.

– Parcă aș face curry amestecat cu dulceață; nu vreau curry pe pâine prăjită dimineață. Nu, cea de dedesubt, cu portocale și cuișoare.

– Mmm, arată bine. Are un aer plăcut elizabetan.

William a deschis dulapul de sub fereastră, a scos un borcan plin cu gemul de prune și coniac făcut de Lily și a pus niște pâine în prăjitor. Sprijinit de blat, el o privea lucrând. Ea purta cămașa de noapte grea, din lână, pe care i-o cumpărase din Londra și care-o acoperea în întregime. Părul ei deschis la culoare îi cădea neconitenit peste chipul dulce, iar Lily își țuguiase discret buzele, concentrată.

– N-am crezut niciodată că voi simți așa ceva, a zis el.

– Ce anume?

Lily a ridicat o mână scăldată în suc și și-a îndepărtat cu încheitura părul de pe față.

– Că aș putea mâncă un borcan întreg de gem. Uite, ia și tu.

William a zâmbit pe când o privea cum se abținea să nu râdă și apoi i-a intins o linguriță plină de gem dulce și închis la culoare. Lily a închis ochii și a înghițit, apoi a spus:

– Hai să ne întoarcem în pat.

Lily se ferea din calea mulțimii adunate la poarta de sosire, căutând din priviri părul roșcat-intens al lui Poppy prin marea de capete castanii, grizonante sau blonde care se mișcau cu încetinitorul la ieșirea din avionul ce sosise din Darwin. Și iat-o, cu chipul pistruiat, purtând pantaloni din moleschin și un pulover bleumarin, fluturând o revistă și rânjind cu gura până la urechi. Strigând-o, Lily și-a croit drum prin mulțime, îmbrățișând-o când a ajuns lângă ea.

– Ia uită-te la tine, Poppy Rose, a exclamat Lily, râzând. Arăți șocant de bine.

– Și tu radiezi, Lily Viola, a replicat Poppy, zâmbind și cuprinzând umerii surorii ei. Doamne, ce bine e să te văd aşa!

Ținându-se de mijloc una pe cealaltă, cele două tinere s-au îndreptat spre banda cu bagaje.

– Așadar, a zis Poppy, noul tău iubit e responsabil pentru fețioara asta fericită?

– Mă faci să roșesc, a răspuns Lily.

Și-a pescuit mobilul din geantă și a căutat în folderul cu imagini până ce a găsit o poză cu William, apoi i-a dat telefonul lui Poppy.

– Drăguț, foarte drăguț, a admis ea. Prin urmare te muti la Roma împreună cu tipul asta?

– Da, învăț italiana și mă pregătesc să vând totul.

– Ai zis că părinții lui sunt ruși, dar de fapt el e destul de brunet.

Poppy a dat din cap și i-a înapoiat telefonul lui Lily.

– Mă așteptam să fie blond. Frumoși pomeți! Când îl voi întâlni?

– Diseară. A avut ceva treabă de rezolvat în după-amiaza asta.

– Îl iubești?

– Nu prea cred că mă hotărăm să mă mut cu el într-o țară străină dacă nu-l iubeam, Poppy, a răspuns Lily, surprinsă. Da, îl iubesc foarte mult.

– Verificam doar, a explicat Poppy, ridicând o valiză mare de pe bandă.

- Povestește-mi despre scrisoarea pe care ai găsit-o printre lucrurile mamei, i-a cerut Lily, schimbând subiectul. Deși, dacă este atât de ciudată încât să te aducă la Sydney, nici nu sunt sigură că mai vreau să știu.

- Printre altele am venit să te văd și pe tine, a răspuns Poppy. Dar, da, scrisoarea. Numele de familie al expeditorului mi-a atras atenția. Același nume cu al nostru - Trevennen. Stai așa, aia e cealaltă valiză a mea, e goală. Ia-o. Îți arăt scrisoarea când ajungem la tine.

În parcare, în timp ce trăgeau bagajele pe roți în urma lor, Lily a întrebat:

- Ce mai fac nepoții mei?

- Sunt bine. Angus și-a fracturat mâna săptămâna trecută; a trebuit să-l ducem în Darwin să i-o punem în ghips. Harry a rupt patul cu aceeași ocazie. Nu mă întreba nimic. Iar Tim vrea să îi găsească pijamale cu dinozauri cât sunt aici.

- Și Cody?

- E și el OK. Ocupat cu serviciul, ca de obicei.

Poppy a încărcat valizele în portbagaj și apoi s-a așezat pe scaunul pasagerului.

- Și cu Robbie cum a rămas? a întrebat ea, pe când își prindea centura de siguranță.

- Cum ți-am scris și în e-mail. S-a terminat.

- Așa că ai rămas cu mașina? Poppy părea surprinsă. Îi plăcea vechiatura asta.

Lily a ieșit în marșarier din locul de parcare, răsuflând greu din cauza efortului depus pentru a întoarce mașina masivă. În ciuda farmecului de mult apus, Citroënul reprezenta o provocare prea mare pentru ea, atât ca mod de funcționare, cât și ca mărime.

- Nu a luat-o când a plecat și nici nu am mai primit vești de la el, așa că o să-o conduc până ce dă vreun semn.

- Mi-ai povestit despre cartea în valoare de douăzeci de milioane de dolari cu care a fugit - tipic lui Robbie -, dar asta a fost tot. L-am întâlnit pe William când a fost angajat să găsească volumul, nu?

- Așa e, dar stai să termin povestea cu Robbie, a zis Lily, oprind în dreptul barierei și introducând ticketul de parcare în fanta.

- N-a fost vorba doar de carte. A luat toate economiile noastre cu el în Italia, fără să-mi spună nimic, și nu mi-a mai lăsat nicio lețcaie. Și-a mai plecat și cu o puștoaică de șaptesprezece ani, care lucra ca barmană la localul de pe strada noastră.

- Oh, ce nemernic!

- Stai un pic să lămuresc partea asta, a zis Lily, privind peste umăr și schimbând banda de mers.

Odată ce au intrat pe Southern Cross Drive, șoferița s-a relaxat.

- Așadar, a continuat ea, William și cu mine i-am dat de urmă la o fermă din Toscana, unde se ascunseseră cu prăpădita aia de fetișcană. De acum mă săturasem până peste cap de Robbie și de șmecherile lui, așa că am terminat-o pe loc. L-am obligat să-mi cedeze mie toată afacerea cu magazinul de cărți. Poliția a recuperat volumul, iar Robbie a fost deportat din Italia. Eu m-am întors în Sydney, am schimbat încuietorile, iar el a trebuit să se întoarcă la părinții lui, în timp ce eu am pus mâna pe apartament și pe magazin. Probabil că încă nu-i vine să credă că s-a terminat. Și-a luat televizorul și hainele, dar atât.

- Mă bucur că Robbie a ieșit din peisaj. Trădător nenorocit! Nevoia lui de a zbura din floare în floare te omora, a concluzionat Poppy.

Lily a încetinit în dreptul unui semafor și i-a aruncat o privire surorii ei.

- Din fericire, William nu e ca el.

Poppy a ridicat din sprâncene într-un gest plin de scepticism pe care Lily îl cunoștea prea bine și care părea să spună: „M-am născut cu doi ani înaintea ta, așa că știu mai bine.“

- Sper că nu e, spre binele tău.

Culoarea semaforului s-a schimbat, iar Lily a accelerat.

- O să te convingi și singură. Din păcate, a fost chemat înapoi la Roma și va pleca duminică. Urma să ne ocupăm de vânzarea afacerii și să ne acordăm mai mult timp pentru a ne cunoaște, dar o să rezolvăm noi și asta.